

INDEX RERUM.

1200

Nunc ut minister pro secularibus sit idoneus, debet esse, vel ab Episcopo approbatus, vel beneficium parochiale habere, ib.

Sacerdos auditurus confessiones regularium, non indiget approbatione, ib.

Regularis per facultatem eligendi confessorem potest eligere non approbatum ex vi Concilii, ib.

Secus si in facultate aliud exprimatur, ut in bulla Cruciate.

Omnes sacerdotes, etiam Episcopi debent eligere sacerdotem approbatum, ib.

Et omnis facultas secularibus data a quoque ita intelligenda, ib.

Approbatio est distincta a delegatione jurisdictionis, ib.

Unde possunt separari, s. 5.

Judicium ad approbationem requisitum quod sit, ib.

Quid ante Tridentinum esset statutum de religiosorum approbatione per jus antiquum, ib.

Religiousus eligendus per diploma Pontificium debet esse approbatus ab Episcopo loci, in quo habet domicilium, s. 7.

Etiamsi extra diocesim peregrinetur, ib.

Si vero per privilegia religionis, non potest extra diocesim eligi, ib.

Papa delegans aliqui jurisdictionem ad audiendas confessiones in suo Romano Episcopatu, censetur illum approbare, s. 8.

Et idem est de Episcopis respectu suorum Episcopatum, ib.

Parochi tantum possunt delegare suam jurisdictionem aliis parochis, aut sacerdotibus ab Episcopo approbatis, s. 4.

Etiamsi non suo, s. 7.

Potest approbationem dare solus Episcopus saltem electus, et confirmatus, et ejus vicarius, s. 4.

Et Capitulum sede vacante, d. 26, s. 2.

Abbas exempli habentes Episcopalem jurisdictionem, ib.

Non autem Provinciales, aut Generales religionum respectu secularium, ib.

Dans hanc approbationem debet esse Episcopus confessoris, d. 28, s. 6.

Non autem loci materialis, in quo fit confessio, ib.

Aut poenitentis, ib.

Quomodo Episcopus possit approbare sacerdotem extraneum pro suis subditis, ib.

Religiousi exempti sunt subjecti Episcopis quoad approbationem ratione domicilii, ib.

Episcopus potest subditu licentiam dare, ut confiteatur sacerdoti approbato ab alio Episcopo, d. 28, s. 7.

Potest etiam illam limitare ad approbatos a se, ib.

Non tamen per illam approbat sacerdotem electum, ib.

Potest tamen hoc subditu committere, ib.

Quid in hoc possit parochus, ib.

Per facultatem concessam a Pontifice eligendi confessorem approbatum ab Episcopo, potest eligi sacerdos alterius dioecesis, ibi approbatus, ib.

Sacerdos domicilium mutans in aliam diocesim, debet ibi approbari, ut censeatur idoneus qui per bullam eligatur, ib.

Non est necessaria in scriptis, s. 5.

Neque de ejus substantia, ut gratis detur, ib.

Babens parochiale beneficium censetur approbatus non solum pro suo Episcopatu, s. 4.

Sed pro tota Ecclesia, ib.

Non sufficit tamen beneficium habuisse, ib.

Sacerdos ab Episcopo simpliciter approbatus est capax jurisdictionis in sacramentali foro in tota Ecclesia, s. 7.

Nisi limitetur ex intentione concedentis jurisdictionem, s. 6.

Aut approbationem, s. 7.

Religiousi, etiam Mendicantes hac indigent approbatione obtenta, s. 5.

Non expirat per mortem concedentis, ib.

Sed durat quandiu non revocatur, s. 8.

Quia potest ex justa causa revocari, ib.

Non sufficit approbatio petita, et non obtenta, sive justa, sive injuste negetur, s. 5.

Potest Episcopus Mendicantes sine examine a se approbatos examinare, s. 8.

Episcopus potest absque speciali causa iterum examinare, non tamen absque causa reprobare, ib.

Etiam valide, ib.

Religiousi Mendicantes non possunt absolvire a peccatis Episcopo reservatis, d. 30, s. 2.

Non possunt tamen Episcopi respectu horum reservare casus non reservatos respectu parochorum, ib.

In nullo casu etiam articuli mortis potest inferior absolvere a reservatis, si superior adiri potest sine gravi periculo, s. 3.

In casu necessitatibus potest absolutio a reservatis Papae ab inferiori dari cum onere compendi, ib.

Quae regula non habet locum in reservatis ab aliis inferioribus Praelatis, ib.

In mortis articulo quilibet sacerdos habet directam jurisdictionem in reservis, s. 2, ab Ecclesia: unde nullus est necessarius ordo inter sacerdotes habentes jurisdictionem in mortalia peccata, ib.

Qui casus reservavit et ejus superior in hoc foro est minister ordinarius quoad reservata, ib.

Delegatus qui ab habentibus facultatem, s. 1.

Episcopi possunt per Tridentinum absolvere suos subditos a peccatis Papae reservatis, si sint occulti, s. 2.

Et nullibi publica, ib.

Facultate uti possunt in omnes et solos subditos, ib.

Quinam Episcopi ibi intelligantur, ib.

Praelati habentes jurisdictionem Episcopalem, non gaudent hac facultate, ib.

Neque Praelati religionum, ib.

Comprehenditur Archiepiscopus respectu dioecesis suffraganei dum actu visitat, ib.

Episcopus non potest absolvere a peccatis in bulla Cœnæ reservatis etiam occultis per decretum Concilii, ib.

Delegatus non potest reservationem peccati tollere, nisi ab illo sacramentaliter absolvento, d. 31, s. 4.

CONTRITIO.

Amor solus non est propria contritio, d. 4, s. 1.

Contritio formaliter est actus poenitentiae, ib.

Quis actus poenitentiae sit, ib.

INDEX RERUM.

1201

Voluntas destruendi peccatum, aut resarcendi divinam injuriam non est contritio, ib.

Neque de ejus substantia, ib.

Neque est necessaria ut extrinsece illam imperet, ib.

Odium peccati proprium non est contritio, s. 1.

Dolor de peccato proprio sumptus non est contritio, licet illam comitetur, ib.

Contritio debet esse ex amore Dei super omnia, s. 2.

Detestatur peccatum supra omne detestabile, ib.

In contritione saltem debet includi votum formalis amoris Dei super omnia, ib.

Formalis autem amor non est de illius essentia, s. 3.

Contritionis essentia in unico actu consistit, s. 4.

Contritio, quae sufficit ad implendum præceptum sufficit ad justificationem, ib.

Quae sufficit ad remissionem cuiusvis mortalium, sufficit ad remissionem omnium, ib.

Licet appropriative sit major de graviori peccato, s. 6.

Quælibet est de omnibus, s. 4.

Per se non potest esse nimia, d. 4, s. 5.

Potest tamen per accidens, ib.

Ex vi præcepti annuae confessionis non tenetur qui confiteri non potest, ad habendam contritionem, d. 15, s. 5.

Licet timeat oblivionem peccatorum, ib.

Non requiruntur singulæ contritiones de singulis peccatis ad justificationem, d. 4, s. 6.

Ad veram contritionem non est necessaria distincta peccatorum recognitio, ib.

Neque votum ejus, ibidem, licet in aliquibus casibus possit esse necessaria, ib.

Per contritionem veram non potest quis detestari unum peccatum sine aliis, si de pluribus cogitat, ib.

Contritio non solum debet esse de malitia actus, sed de ipso actu intrinseco malo, ib.

Contritio semper est formata, d. 4, s. 7.

Non per se et essentialiter, sed per gratiam habitualem, ib.

Licet ab ea non procedat active, ib.

Sed propter infallibilem concomitantiam cum illa, ib.

Et ideo prius natura informis, quam formata, ib.

In utroque autem signo est vera contritio, d. 5, s. 1.

Contritio quomodo cum merito condigni præmii valere possit ad condignam satisfactionem, d. 10, s. 3.

Contritio est valde proportionata ad satisfaciendum Deo, non tamen per se necessaria, absque ordinatione divina, d. 15, s. 3.

Licet naturale sit præceptum satisfactionis quod esse debeat per contritionem, pendet ex divina ordinatione, ib.

Quid significet contritio, d. 4, s. 1.

Unde sumatur metaphoræ, ib.

Ad contritionem nulla certa duratio necessaria, s. 5.

Ad veram contritionem non est necessaria absolute summa intentio, d. 4, s. 4.

Nec comparative ad dolorem de quolibet alio malo, vel ad amorem de quolibet creato bono, ib.

Imo nec cœr'a intensio necessaria est, sed sufficit substantia actus, ib.

XXII.

CONSCIENTIA.

Ex conscientia erronea potest quis etiam inculpabiliter constitui in necessitate committendi peccatum levius, ad maius vitandum, d. 8, s. 10.

Qui conscientiam mortaliam habet, debet moralem diligientiam facere, ut omnia confiteatur, d. 17, s. 1.

Non tenetur quis extraordinariam diligientiam facere, aut peccata scribere, etiamsi timeat quod memoria excedent, ib.

Discussio conscientiae potest compleri industria confessoris, ib.

CORRECTIO FRATERNA.

Non tenetur corripere proximum de peccato jam curato et emendato, d. 15, s. 5.

Sed de preterito non emendato, etiamsi non immineat periculum novi lapsus, ib.

Non tamen statim, sed tempore necessitatis, ib.

Et quod illud sit, ib.

Correctio, quæ ordinatur ad continuationem actualis peccati impediendam, obligat pro quolibet opportuno tempore, ib.

Nec non respectu sui, ib.

Licet non ex eadem virtute, ib.

Correctio propter solum remedium peccati commissi, obligat quando est necessitas vitandi peccatum impenitentiae, aut mortem æternam, d. 15, s. 6.

Non tenetur proximum corripere, quando ipse non tenetur correptionem acceptiar ib.

D

DEMON.

Dæmones quomodo possint esse ministri Dei ad torquendas animas, d. 46, s. 2.

DEUS.

Quam voluntatem habeat Deus circa negationes quæ in tempore sunt, d. 8, s. 2.

DIGNITAS ECCLESIASTICA.

Per poenitentiam sæpe restituitur homo ad pristinam dignitatem ecclesiasticam, d. 13, s. 3.

Non autem semper, ib.

Dignitas Episcopalis, vide verbum Episcopus.

DISPENSATIO.

Dispensatio quoties ab inferiori datur in jure superioris, est de substantia ejus, ut fiat ex justa causa, d. 64, s. 2.

Cur dispensatio in humano jure absque causa, sit valida, non in divino, ib.

Dispensare in divino jure, et agere contra illud, non sunt idem, ib.

Potest interdum Praelatus secum dispensare, d. 52, s. 2.

DOLOR.

Dolor, et satisfactio, ut sunt partes sacramenti poenitentiae, in quo differant, d. 20, s. 3.

76

Dolor peccatorum ad confessionem necessarius debet esse universalis de omnibus peccatis confessis, s. 4.

Dolor de peccatis potest tempore antecedere confessionem, ib.

Non tamen est necesse, sed potest subsequi, ib. Debet tamen formaliter, vel virtuali intentione ad confessionem referri, ib.

Non requiritur minor dolor de peccatis ad valorem sacramenti penitentiae, quam ad effectum. s. 5.

DUBIUM.

Dubium duplex, proprium et improprium, d. 26, s. 6.

Cum dubio proprio circa jurisdictionem quomodo aliquando licet ministrare sacramentum penitentiae, ib.

Cum dubio improprio circa jurisdictionem licet sacramentum penitentiae ministrare, ib.

E

EPISCOPUS.

Episcopi non succedunt Apostolis, quatenus Apostoli, sed quatenus primi Episcopi fuere, d. 34, s. 2.

Ad quid circa sacramentorum administrationem teatetur Episcopus tempore pestis, d. 44, s. 3.

Episcopi dignitas est de jure divino, d. 25, s. 1. A Christo instituta saltem in communi quodam jurisdictionem, ib.

Potest concedere facultatem confidendi alieno sine licentia proprii parochi, immo ita est intelligenda, quando absolute datur, d. 26, s. 1.

Episcopus quid possit circa indulgentias, vide verbo Indulgentia, § Potestas concedendi indulgentias, versic. Quis illam habeat jure ordinario.

Quis nomine Episcopi intelligatur in facultate concedendi indulgentias, d. 55, s. 3.

EUCHARISTIA.

Quoties formae Eucharistiae supponitur materia falsa etiam partialis, mortaliter peccatur, d. 22, s. 10.

EXCOMMUNICATIO.

Qui pluribus titulis est excommunicatus, si petat absolutionem uno solo titulo explicato, a sola excommunicatione illo titulo contracta absolvetur, d. 22, s. 1.

Quoties excommunicatus ante absolutionem a censura potest licite recipere Eucharistiam, potest etiam sacramentum penitentiae, d. 31, s. 3.

Parochus excommunicatus non potest alteri licentiam dare, ut extremam unctionem ministret, d. 44, s. 2.

Excommunicatus non potest ministrare sacramentum extremae unctionis, etiamsi ob necessitatem infirmi, d. 50, s. 5.

Suspensus autem maxime, ib.

Excommunicatus est incapax indulgentiae.

EXTREMA UNCTIO.

Oleum benedictum non est sacramentum extremae unctionis, d. 40, s. 2.

Sed in ipsa unctione consistit, ib.

Est verum sacramentum novae legis, d. 39, s. 4 et 2.

Immediate a Christo Domino institutum, ib.

Non ante noctem Coenae, nec Marci 6, ib.

Quod sit sacramentum tantum, res tantum, et utrumque simul in extrema unctione, d. 39, s. 1.

Uncio, qua utebantur Apostoli ad infirmos sanandos, non erat sacramentum, licet fuerit ejus ad umbratio, ib.

Extremae unctionis definitio physica traditur, d. 40, s. 4.

Alia mixta ex utraque, ib.

Aliqua verborum forma est de essentia extremae unctionis, s. 3.

Illa maxime qua uuit Ecclesia Romana, licet non omnes ejus partes sint de essentia, ib.

Per formas et unctiones quinque sensuum sufficienter significatur curatio omnium peccatorum, d. 41, s. 2.

Formam deprecavit esse sufficientem in sacramento extremae unctionis est dogma fidei, d. 40, s. 3.

Est etiam necessaria, unde solum verbum indicativum sine formaliter deprecatione non sufficit, ib.

Et cur, ib.

Forma quomodo verificetur in eo, qui aliquo sensu perpetuo caruit, d. 41, s. 3.

Forma haec: Ungo te oleo sancto, ut Deus tibi remittat, etc., est sufficiens, d. 42, s. 2.

Non est de necessitate sacramenti, vel praecetti, ut exprimatur materia remota, d. 40, s. 3.

De necessitate praecetti est, ut in forma exprimantur quinque sensus, ib.

Invocatio Trinitatis non est de necessitate sacramenti aut praecetti in extrema unctione, d. 40, s. 4.

Illa autem particula, Et suam piissimam misericordiam, de praecetto reputatur, s. 3.

Materia proxima hujus sacramenti est unctio, s. 4.

Materia remota est oleum olivarum, s. 1.

Ab Episcopo benedictum ex necessitate praecetti, ib.

Et sacramenti, ib.

Quem ritum Christus instituit, nec Ecclesia imputare potuit, ib.

Non potest inferiori sacerdoti olei benedictio committi, ib.

Modus benedictionis olei non est a Christo prescriptus, ib.

Quae olei mixtio, aut mutatio illicita sit, vel contra substantiam sacramenti, s. 2.

Sacramentum hoc est unum specie, ib.

Ex quinque unctionibus et partialibus formis, fit unum tantum numero sacramentum in uno subiecto, et seq., s. 4.

Extremae unctionis sacramento non imprimi characterem, ib.

Est iterabile, ib.

Non tamen durante ejusdem morbi necessitate, potest tamen si in eodem morbo necessitas iteretur, ib.

Sacramentum hoc delet venialia peccata, d. 41, s. 1.

Non tamen primario ad illa delenda est institutum, ib.

Primarius ejus effectus non est tollere reliquias peccatorum, ib.

Vel penas temporales, ib.

Vel pravo habitus, ib.

Per se primo est institutum propter confortandum animum aegroti contra difficultates occurrentes in mortis articulo, ib.

ex corporis infirmitate provenit, est hoc sacramentum applicandum, ib.

Qui non potest in mortis articulo aliud sacramentum recipere, tenetur recipere extreman unctionem, saltem ex charitate propria, d. 44, s. 1.

Si sacramentum hoc sine indecentia ministrari non potest, omitti potius debet, d. 42, s. 2.

Non est de necessitate illa, ut fiat in modum crucis, d. 40, s. 2.

Sed illa unctio sufficit, quae veram rationem unctionis attingat, ib.

Unciones singulæ quinque sensuum sunt de necessitate et sufficit, ib.; d. 41, s. 2; d. 42, s. 3.

Ordo in unctionibus non est de necessitate sacramenti, licet non sine peccato mutaretur, d. 40, s. 3.

In casu necessitatis, valde et licite, sacramentum hoc ministretur, probabile est sufficere super unctiones quinque sensuum proferre unam totalem formam, d. 41, s. 3.

Debet dari omnibus, dum ratione uti possunt, d. 42, s. 1.

Peccatum aegroti confert existenti in malo statu, s. 2.

Potestas ministrandi hoc sacramentum data est Joan. 20, et non antea, d. 43, s. 1.

Solum sacerdos et minister hujus sacramenti, ib.

Sufficit diaconus, s. 2.

Etiam ex quacunque causa, ib.

Simplex sacerdos est sufficiens minister quoad substitutionem sacramenti, ib.

Et unus, ib.

Nec potest valide fieri a duobus, quorum unus ungar, alter formam proferat, ib.

Sacramentum hoc potest valide a pluribus ministris, vel simul, vel successive conferri, quorum unus unus sensum cum prolatione formæ ungar, alius alium, etc., d. 44, s. 1, immo in necessitate etiam licite.

Religious ungens secularem invito parocho excommunicationem incurrit, s. 2.

Secus si ille absit, aut illud ministrare nolit, s. 1.

Ministrans hoc sacramentum debet esse in statu gratiae et non praecisus, d. 45, s. 1.

Viaticum per se non est dispositio necessaria ad extreman unctionem, d. 44, s. 4.

Sed congrua, ib.

Unde non est grave peccatum, hunc ordinem invertere, ib.

Qui habet conscientiam peccati mortalis, non teneatur per se premitere confessionem ante hoc sacramentum, sed sufficit conteri, ib.

In omissione hujus sacramenti potest peccari mortaliter ratione scandali, d. 44, s. 4.

Et contemptus, ib.

Nullum est praecipuum de suscipiendo hoc sacramentum, ib.

di 199 199 199 199 199 199

FACULTAS ELIGENDI CONFESSOREM.

Jure divino et humano dari potest, d. 27, s. 1 et 2.

Licit videatur haberi consuetudine, non tamen datur per illam, sed data cognoscitur, s. 3.

An et quomodo sufficiat ad eligendum confessorem s. 4.

Parochus non presumitur dare hanc facultatem etiamsi a parochia discedat, ib.

Aut moriatur, ib.

Aut nolit confessionem audire, ib.
 Aut pœnitens habeat justam causam non confitendi illi, ib.
 Peccatum tamen parochus in illis casibus facultatem negans, ib.
 Et tunc debet pœnitens ad superiorem recurrere, ib.
 Aut confiteri peccata, quæ potest sine periculo, ib.
 Non sufficit facultas petitæ, et non obtenta, ut quis valide confessorem eligat, ib.
 Ata a superiore, inferiore renuente est valida, non e contrario, s. 1.
 Ab excommunicato, aut suspenso data est nulla, ib.
 Concedens illam debet habere easdem conditions quas delegans jurisdictionem sacerdoti, ib.
 Papa, Episcopus et parochus possunt illam dare, ib.
 Solus Papa illam habet jure divino, ib.
 Et tunc confessor habet jurisdictionem ab ipso Papa, ib.
 Episcopus habet illam jure Ecclesiastico, s. 2.
 Quid autem per Episcopum intelligatur, ib.
 Quid de superioribus, ib.
 Inferiores Praelati exempli habent illam, ib.
 Etiam si jurisdictionem in hoc foro non habeant, ib.
 Nisi a suo superiore, aut religionis statutis designatum habeant confessorem, ib.
 Parochi subjecti non gaudent hoc privilegio, ib.
 Nec ullus alius, ib.
 Facultas hac non excedit potestatem concedentis, s. 4.
 Simpliciter concessa non se extendit ad peccata, reservata concedenti, ib.
 Imo data a Papa, non comprehendit peccata Episcopis reservata, ib.
 Non extenditur ultra absolutionem a peccatis et quæcum illa sunt connexa, ib.
 Non finitur uno aciu, ib.
 Tunc autem actus debet esse consummatus, ib.
 Simpliciter concessa, aut cum addito usque ad beneplacitum sedis, non cessat per mortem concedens, secus si cum addito usque ad beneplacitum nostrum, ib.
 A quo tunc detur jurisdictione, ib.
 Facultas eligendi confessorem quoad reservata, vide verb. Absolutio a reservatis, § Facultas obtainendi absolutionem a reservatis.

FIDES.

Fides semel amissa non recuperatur, nisi per actum proprium, d. 13, s. 3.
 Qui non elicetur tunc ab habitu fidei, ib.
 Neque oportet, ut sit formatus per veram pœnitentiam, seu charitatem, ut infundatur fidei habitat, ib.
 Et idem omnino de spe, ib.

G

GRATIA.

Gratia excitans et adjuvans sunt necessariae ad agendum pœnitentiam, d. 8, s. 2.
 Non est idem Deum denegare alicui gratiam, et actu non dare, ib.
 Non repugnat justum aliquo tempore vitæ esse sine reatu pœnae, d. 51, s. 2.

Deus potest conservare gratiam in homine peccante mortaliter, d. 9, s. 3.
 Gratia est connaturale, ut excludat ordinationem ad quaecumque poenam eternam, non repugnat tamen de potentia absoluta alter fieri, d. 13, s. 2.
 Non potest quis diu permanere in peccato sine novo peccato, d. 15, s. 5.
 Gratia operans et cooperans, quid, d. 9, s. 4.
 Non est impossibile Deum aliquibus non dare existentiam gratiam propter eorum peccata, d. 8, s. 3, verisimilium tamen est oppositum.
 Remissio culpe et poenæ æternæ est effectus gratiae operantis, d. 9, s. 4.
 Et quomodo et an sit etiam cooperantis, ib.
 Excitatio Dei ad pœnitentiam non inducit illius obligationem, d. 15, s. 5.
 Deus non denegat adjuvantem gratiam homini supernaturaliter excitato, d. 8, s. 2.
 Non quies gratia augetur remittitur veniale peccatum, d. 11, s. 2.
 Semel tamen cum veniale per se remittitur, augetur gratia, ib.
 Non est inconveniens quod aliquis sit tam certus de sua justificatione quam est certus de sua atritione d. 20, s. 2.
 Detestatio peccati ex motivo charitatis est sufficiens dispositio ad gratiam, d. 4, s. 3.
 Et includit virtute amorem super omnia, ib.
 Non vero ex quocumque alio motivo, ib.

H

HABITUS.

Habitus infusi virtutum non repugnant cum acquisitis vitiis, d. 9, s. 4.

HABITUS VITII.

Habitus vitiis non semper tolluntur remisso peccato, ib.

Quomodo debiliores maneant, ib.

I

IGNORANTIA.

Ignorantia excusans a culpa ob confessionem indebita factam, excusat ab iteranda confessione, d. 20, s. 4.

IMPETRATIO.

Dupliciter potest quis impetrare alteri a Deo remissionem debiti, d. 48, s. 2.
 Potest unus fidelis alteri impetrare bonum motum, non solum ad satisfaciendum pro pœna, sed pro culpa etiam mortali, ib.
 Non potest quis alteri impetrare a Deo gratuitam remissionem pœnae temporalis absque satisfactione, ib.

Etiam applicando quoad hunc effectum satisfactionem Christi per privatam orationem, ib.

Quid impetrant Ecclesiæ orationes animabus purgatorii, s. 4.

Impetratio cum solutione pro alio comparatur, s. 8.
 Privata persona an possit sibi, vel alteri impetrare satisfactions alicuius sancti in thesauro repositas, d. 51, s. 4.

IMPOENITENTIA.

Est speciale peccatum, d. 15, s. 2.

Sive sit propositum, non pœnitendi tempore debito, ib.
 Sive voluntaria omissio eodem tempore, ib.
 Imponitentia materialis, et omnino involuntaria quomodo appellatur ab Augustino peccatum contra Spiritum Sanctum, ib.
 Imponitentia per voluntarium indirectum non est specie diversa a proposito non pœnitendi, ib.
 Sæpe esse potest circumstantia alterius peccati, ib.
 Et ut durat tempore, quo præceptum pœnitentiae obligat, non est generalis, sed specialis, ib.
 Imponitentia plurium peccatorum non est multiplex peccatum, ib.
 Potest homo mori in peccato sine speciali culpa imponitentiae, ib.
 Aliquando includit triplicem malitiam non semper, ib.

INCESTUS.

Gradus consanguinitatis, vel affinitatis an confitendum in peccato incestus, d. 22, s. 4.

INDULGENTIA.

Indulgentiae definitio traditum et expenditur, d. 49, s. 4.
 Propria differentia indulgentiae, quæ, ib.
 Nominis indulgentiae significatio, d. 49, s. 1, et descriptio.

Est in Ecclesia potestas remittendi poenas temporales per indulgentias, quam a Christo accepit, ib.

Et quomodo ex Evangelio colligatur, ib.
 Ex potestate ligandi per censuras non colligitur potestas solvendi per indulgentias, ib.

Potestas hæc Petro et successoribus ejus promissa, Matthæi 16, ib.

Data autem Joan. 21, ib.

Potestas hæc non est ordinis, s. 3.

Nec necessario illum requirit, ib.

Unde sola potestas ordinis non sufficit ad hunc actum, ib.

Discrimen inter remissionem factam per sacramentum pœnitentiae, et per indulgentias, ib.

Potestas hæc est jurisdictionis spiritualis, ib.

Voluntariae, ib.

Ideoque non cogentis, sed misericordis, ib.

Quæ in invito locum non habet, ideoque ab eodem circa seipsum exerceri potest.

Potestas hæc stricto jure est interpretanda, unde qui illam habet, debet ea moderate uti, d. 56, s. 2.

Potestas hæc est delegabilis, d. 55, s. 6.

Quis possit alicui dare licentiam ad lucrandas indulgentias Episcopi alieni, ib.

Solus Summus Pontifex habet hanc potestatem a jure divino, d. 49, s. 1.

Immediate, d. 55, s. 2.

Pontifex habet potestatem concedendi indulgentiam in tota Ecclesia, d. 55, s. 1.

Concilium generale non potest jure divino concedere indulgentias, ib.

Nisi illi præsit Papa, ib.

Concilium generale jure humano non potest indulgentias concedere, s. 2.

Potestas concedendi indulgentias non convenit Episcopis jure divino, ib.

Nec propterea in eo potestas hæc est delegata, d. 49, s. 1.

Episcopus potest jure ordinario indulgentias concedere cum limitatione juris, d. 51, s. 2.

Circa quantitatem indulgentiae, et personas, d. 55.

et d. 52, s. 1.

Quæ limitatio est irritans, d. 55, s. 2.
 Solum quoad excessum, ib.

Etiam in foro sacramentali, ib.

Episcopus non potest indulgentias extra territorium concedere, ib.

Nullus Praelatus inferior Episcopo habet potestatem concedendi indulgentias jure ordinario, s. 4.

Etiam si exemplius, et habens jurisdictionem Episcopalem, ib.

Nec vicarius Episcopi, nec Capitulum sede vacante, nec parochi hanc habent potestatem, nec Praelati religionum, ib.

Consuetudo etiam præscripta non dat jurisdictionem ad concedendas indulgentias, ib.

Aliquando vero indicat fuisse concessam, ib.

Potestas hæc a quo possit delegari, s. 6.

Quis hanc potestatem delegatam de facto habeat, ib.

INDULGENTIAE EFFECTUS.

A qua pœna liberet indulgentia, d. 49, s. 4.

Sola pœna ordinaria remittitur per indulgentias, ib.

Non est in Ecclesia potestas ad remissionem culpæ mortalis per indulgentias, d. 50, s. 1.

Aliquid interdum concomitante cum indulgentia conceditur, quod ad illam consequendam prospicit.

Potest Ecclesia concedere indulgentiam, quæ remittat extra sacramentum reatum pœnae temporalis apud Deum, s. 2.

Non solum post pœnitentiam in sacramento inunctam, sed etiam antea, ib.

Per effectum indulgentiae potest relaxari pœnitentia sacramentalis juxta indulgentiae quantitatem, ib.

Etiam si pœnitens directa voluntate pœnitentiam implere omisit, ib.

Non quia Pontifex tollit vinculum a confessore impositum, s. 2.

Sed quia tollitur necessitas satisfactionis, ut talis, ib.

Licet non cesset, ut medicina præservans, ib.

Per indulgentias non relaxatur pœna imposta in foro exteriori, ib.

Qui alicui indulgentiam concessit, non est necesse ut pro illo satisficiat, ib.

Per indulgentias remittitur pœna peccatis debitis etiam in foro Dei, s. 3.

Cur expedit et relaxetur pœna in foro Dei, non autem in foro externo imposta, ib.

Indulgentia non habet effectum positivum, sed privativum, s. 1.

Ex vi indulgentiae non remittitur pœna æterna, ib.

Neque commutatur in temporalem, ib.

Indulgentia, per se et immediate, non valet ad remissionem peccati venialis, ib.

Indulgentia simpliciter concessa valet ad remissionem cujuscumque pœnae pro quantitate concessionis, s. 3.

Non solum in totalibus, ib.

Sed etiam in partialibus, ib.

Indulgentia de injunctis pœnitentiis extenditur ad pœnas peccatorum, pro quibus pœnitentia nondum est injuncta, ib.

Indulgentia plenaria de injunctis pœnitentiis, quid comprehendat, ib.

Indulgentia effectus unicus secundum speciem, s. 4.

Est tamen secundum quantitatem multiplex, ib.

Indulgentiae effectus in eo instanti conceditur, ii

quo opus requisitum consummatur, d. 52, s. 2.

Quod autem illud sit, ib.

Indulgentia concessa morientibus in aliqua religione, in quo instanti habeat effectum, ib.

Indulgentia non habet effectum recedente fictione, nec est in Ecclesia potestas ad hoc concedendum, ib.

INDULGENTIA TOTALIS ET PARTIALIS.

Indulgentia dividitur in totalem et partiale, d. 50, s. 4.

Indulgentia plenaria et totalis eadem, ib.

Indulgentiae totalis, effectus quis, ib.

Indulgentia plena, plenior et plenissima, eundem per se effectum habent, ib.

Cur ultra indulgentiam plenariam aliqui dies, vel quadragene indulgentiae concedantur, ib.

Quibus verbis plenaria indulgentia concedi intelligatur, ib.

Indulgentia partialis que, s. 5.

Particula de injunctis poenitentiis, magis est ampliativa, quam restrictiva, s. 3.

Indulgentia de peccatis, de quibus quis contritus fuerit, et confessus, non est partialis, s. 5.

Venialia non confessa complectuntur, et mortalia saltem indirecte per sacramentum poenitentiae ablata, ib.

Non tamen remissa tantum per sacramentum in voto, ib.

Quomodo anni, vel dies computandi indulgentias pro certo tempore concessis de poenitentiis injunctis, ib.

Indulgentia certi temporis de poenitentiis injunctis, quomodo mensuranda, ib.

Cur antiquitus particula de injunctis poenitentiis consuevit apponi, ib.

Effectus hujus indulgentiae non commensuratur poenitentiae, ut habenti effectum ex opere operato, d. 51, s. 1.

An indulgentia de certa parte peccatorum, remittat poenam illam juxta prudens arbitrium confessoris, ib.

INDULGENTIA LOCALIS, PERSONALIS ET REALIS.

Indulgentia dividitur in personalem, localem et realem, d. 52, s. 1.

Quid requiratur ad localem indulgentiam lucrandam, ib.

An ad lucrandam indulgentiam concessam templum visitantibus, necesse sit illud ingredi, ib.

An diruto templo extinguatur indulgentia illi concessa, ib.

Sub generali indulgentia alicui oppido concessa, comprehenditur clerus, etiamsi sit Episcopalis, d. 53, s. 2.

Indulgentia generaliter concessa extenditur ad concedentem, ib.

Unde non ex voluntate superioris, sed ex propria illi prodest, d. 52, s. 1.

Prelatus potest directe et immediate sibi indulgentiam concedere, ib.

AD INDULGENTIAM DISPOSITIO.

Lucraturus indulgentiam debet esse fidelis, d. 52, s. 1.

Excommunicatus est incapax indulgentiarum, s. 2.

Pontifex concedens indulgentiam, non censetur hoc uno personam ad illam habilitare, ib.

Indulgentia non valet existenti in peccato ad remissionem poenae illi debitae, ib.

Opus indulgentiae in mortali factum non impetrat ultra valorem ejus, ex opere operantis, ib.

Status gratiae omnino necessarius ad fructum indulgentiae consequendum, ib.

Gratia est necessaria in instanti in quo consummatur indulgentia, et non antea, ib.

Confessio per se non est necessaria dispositio ad indulgentiae effectum, s. 3.

Nisi in forma indulgentiae postuletur, ib.

Id enim fieri potest, ib.

Tunc tamen non est necessaria confessio de venialibus, ib.

Sed de mortalibus omnibus ante consecutam indulgentiam commissis, et existentibus in conscientia poenitentis, late, ib.

Quando in forma indulgentiae postulatur communio, ex vi talis concessionis, non requiritur actualis confessio, ib.

Quando indulgentia conceditur de omnibus peccatis confessis, non est necesse ad integrum effectum ejus omnia venialia confiteri, ib.

Licet indulgentia concessa sit sub hac forma, vere poenitentibus et confessis, non requiritur actualis confessio, sed sufficit vera contrito, ib.

An status gratiae requiratur ad alios favores, qui cum indulgentia conceduntur, s. 4.

In remissione poenae per indulgentias non attenditur personalis dispositio preler habitualem gratiam, sed valor operis satisfactorii facti cum debitis circumstantiis, ib.

Tria requiruntur ad indulgentiam, ib.

Potest inveniri causa pia absque novo opere ex parte lucrantis; et ideo non est necessarium, ut semper postuletur, ib.

Licet interdum possit hoc esse necessarium ad indulgentiae valorem, ib.

Opus injunctum non est dispositio necessaria ad indulgentiam ex parte subjecti, sed ex parte cause finalis, ib.

Quoties indulgentia conceditur sub forma certum opus requirente, nemo illam lucratur, qui illud non exequitur, ib.

Qui partem injuncti operis exequitur, nihil indulgentiae lucratur, nisi id ipsum in forma exprimatur, ib.

Opus injunctum etiam potest esse internum, ib.

Non est necesse, ut opus in statu gratiae fiat, ib.

Nisi aliud exprimatur; ita est interpretanda indulgentiae forma, ib.

Opus injunctum debet esse honestum ex suo genere, s. 6.

Licet non sit in individuo, ib.

Quae intentio requiratur in efficiente opus, ut ad lucrandam indulgentiam valeat, s. 7.

Opus indulgentiae non est necesse ut immediate procedat a gratia, procedit tamen mediate, ib.

Opus indulgentiae potest impleri per alios ministerialiter, nisi contrarium in forma exigatur, ib.

Non potest opus per alium tanquam per principalem causam fieri, ib.

Nisi tenor indulgentiae expressae hanc extensionem habeat, et tunc necesse est eum, qui lucraturus est indulgentiam, scire opus pro se fieri, ib.

Non potest quis alteri indulgentiam donare, s. 8.

Potest tamen ei lucrari, illo etiam in se, quando in forma exprimitur, ib.

Personalis causa potest sufficere ad universalem indulgentiam, ib.

Intercessio alicuius personae potest conferre ad augendam causam indulgentiae, ib.

Sola tamen non sufficit, ib.

Ubi non constiterit causam esse sufficientem, indulgentia est efficax judicanda, d. 52, s. 3.

Potest esse causa, ut pontifex sibi indulgentiam concedat, s. 4.

INDULGENTIA FORMA.

Indulgentiae forma duplex, scilicet continens indulgentiam latam, et ferendam, d. 56, s. 1.

Discrimina inter utramque, ib.

Indulgentia cur odiosa dicatur, d. 50, s. 3.

Si indulgentia ferenda comparetur, requirit novam formam, praeter priorem concessionem, d. 56, s. 1.

Discrimen inter indulgentiam et censuram ferendam, ib.

Non est necesse ut in forma indulgentiae quantitas vel materia remissionis indicetur, ib.

Neque ut ille cui conceditur sciatur sibi concedi, ib.

Confessor etiam nihil sciens de indulto poenitentis potest illi concedere indulgentiam per sacramentum absolutionem, si universalem intentionem habeat, ib.

Non sufficiunt ad hanc delegationem verba communia indulgentii, et absolutioni sacramentali, ib.

Sufficit tamen generalis concessio intra latitudinem indulgentiae, ib.

Qualis et quanta potest detur per delegationem indefinite, ab Episcopo factam, ib.

Quae forma, requiratur ad indulgentiam latam, ib.

In indulgentiae indulto possunt aliae gratiae concedi, ib.

Regula pro illis discernendis, ib.

In forma indulgentiae duo distinguenda, s. 2.

Indulgentiae forma debet esse determinata, ib.

Concessio indulgentiae intra latitudinem potestatis concedentis latissime interpretanda, ib.

Aliqua conditio requiritur ad valorem indulgentiae, que non semper in ea explicatur, s. 3.

Concurrentibus causis necessariis, indulgentiae valent quantum sonant, ib.

Non est tamen infallibile in particulari indulgentiam tantum valere, quantum sonat, ib.

Prædictis indiscretas indulgentias, aut illas extensis qualiter pecet, s. 2.

Licet aliqua indulgentia contineat intolerabilem errorem, non est publice spernenda, s. 3.

Solus homo viator est indulgentiae capax, d. 52, s. 4.

Baptizatus, ib.

Ratione utens, ib.

Habens reatum poenae temporalis, ib.

Indulgentia pro vivis est absolutio a poena temporali, d. 59, s. 4.

INDULGENTIA PRO DEFUNCTIS.

Indulgentia pro defunctis convenit in communi ratione cum indulgentia pro vivis, ideoque una definitio possunt definiri, d. 49, s. 4.

Defuncti sunt capaces fructus indulgentiarum, d. 51, s. 3.

Indulgentiae prodesse possunt solis animabus purgatori inter defunctos.

Oportet ut in indulgentiae forma expresse declaretur,

nam generalis concessio pro omnibus fidelibus non comprehendit defunctos, d. 53, s. 2.
Pontifex non potest concedere indulgentias defunctis per modum absolutionis, ib.
 Sed tantum per modum suffragii, s. 3.
Indulgentia per modum suffragii est infallibilis, ib.
 Tam ex aequalitate pretii oblati, ib.
 Quam ex divina promissione, ib.
 Vera differentia inter indulgentias per modum suffragii et absolutionis, ib.
An indulgentia per modum suffragii pro vivis concedi possit, aut concedatur, ib.
Indulgentia per modum suffragii non consistit in hoc, ut per alterius actionem obtineatur, ib.
Indulgentia per modum absolutionis non satis explicatur per hoc ut immediate alicui conferatur, ib.
 Possitne indulgentia pro defunctis concedi absque opere viventium, ib.
Indulgentia per modum suffragii, et absolutionis differunt in modo causandi suum effectum, ib.
Indulgentia per modum suffragii potest concedi non subditis, non sic per absolutionem, s. 4.
 Utraque tamen est vera indulgentia, ib.
 Lucrans indulgentiam pro defuncto, debet efficere opus ea intentione, ib.
 Non est tamen necesse ut satisfactio ejusdem operis pro defuncto offeratur, ib.
 Lucrans sibi indulgentiam, potest operis satisfactio- nem alteri donare, ib.
In lucrante indulgentiam defuncto non requiritur status gratiae, ib.
An in defuncto ad effectum indulgentiae requiratur character baptismalis, ib.
Ad valorem indulgentiae non requiritur in defuncto speciale meritum de congruo, quod in hac vita praecesserit, ib.
 Neque notitia, aut acceptatio beneficii sibi impensis, ib.
 Quando in forma indulgentiae pro defuncto postulatur missa, an necesse sit illam pro eo offerre, ib.

INDULGENTIA USUS.

Expediens est Ecclesiae liberalis indulgentiarum concessio, d. 49, s. 5.
Indulgentiarum usus legitimus, s. 2.
 Qui ab Apostolis incepit, ib.
 Et inde ad Episcopos derivatus, ib.
Indulgentiarum usus procedit a potestate a Christo data, ib.
 Ex antiquo usu relaxandi pœnitentias publicas an colligatur fuisse tunc usum indulgentiarum, ib.
Indulgentiarum usum esse antiquissimum, variis Pontificum testimoniis comprobatur, ib.
 Antiqui Patres cur expressam mentionem indulgentiae non faciant, s. 1.
 Operari ex fine lucrandi indulgentias optimum est, neque tale opus potest dici imperfectionis, s. 5.
 Etiam in genere satisfactionis, ib.
Indulgentias lucrari est consentaneum statui religioso, ib.
 Melius est subsidium dare ad consequendam indulgentiam, quam in eleemosynam pauperum, ib.
 Licet in individuo oppositum, aut utilius aut necessarium esse possit, ib.
 Ceteris paribus opus majoris charitatis est lucrari indulgentiam, quam velle in purgatorio pro pena satysfacere, d. 50, s. 1.

INDULGENTIA CESSATIO.

Indulgentia ferenda est revocabilis, d. 57, s. 1.
 Nulla potestas concedendi indulgentias est perpetua, nisi in Summo Pontifice, ib.
Indulgentia lata, perfecto opere imposito, est irre- vocabilis, ib.
Indulgentia ad certum tempus concessa non durat ultra illud, imo potest intra illud revocari, ib.
Indulgentia concessa ut perpetua semper durat eis tamen obnoxia revocationi, ib.
An possit quis saepè lucrari indulgentiam indefinite concessam visitanti tali die Ecclesiam, si plures illam visiter, d. 57, s. 1.
 Tripli ex capite potest extinguiri indulgentia, s. 2.
Indulgentia non cessat per mortem concedentis, ib.
 Etiam ferenda, ib.
 An vero solum in indulgentiis Pontificis hoc locum habeat, ib.
Indulgentia potest revocari a concedente, vel suc- cessori, ib.
 Valide et licite etiam absque causa, ib.
 Potest tamen per accidentis revocatio absque causa esse illicita, ib.
 Ut indulgentia casset, debet esse revocatio sufficien- ter promulgata, ib.
Pontifex potest indulgentiam revocare per actum internum, non tamen facit, ib.
Indulgentia cessat per destructionem rei, pro qua fuit concessa, ib.
 Non cessat per adventum similis, ib.
 Neque per renunciationem ejus cui privilegium est concessum, ib.
 Neque per cessationem cause, ib.

INGRATITUDO.

In quolibet subsequenti peccato major est ingrati- tudinis circumstantia, quam in precedenti, d. 13, s. 3.
 Peccati remissio non est causa adæquata similis ingratiudinis in subsequenti, ib.
 Etiam in primo peccato, quod quis committi, est circumstantia ingratiudinis, ib.
 Ingratiudinis circumstantia cur quibusdam peccatis specialiter tribuatur, ib.
 Cur haec circumstantia non det speciale malitiam, nisi sit specialiter intenta, ib.

INNOCENTIA.

Varii innocentiae gradus distinguuntur, et inter se conferuntur, ib.
 Non est specialis virtus, ib.
 Innocentia cum pœnitentia comparatur.

INTERROGATIONES CONFESSORIS.

Non tenetur confessor alias interrogaciones facere ante confessionem, d. 32, s. 3.
 Nec post illam, si ex circumstantiis intelligat pœnitentem integrè confessum fuisse, ib.
 Si autem intelligat non satis explicuisse conscientiam suam, ad id tenetur, ib.
 Cum qua moderatione, ib.
 Si confessori constet pœnitentem aliquid omittere etiam facta morali diligentia, tenetur illum interro- gare, ib.
 Quid autem faciet confessor si pœnitens neget quod ipse evidenter scit illum commisso, ib.

Delegatam, s. 6.

Etiam degradatus, aut næreticus, s. 4.
 Nulla certa forma necessaria est ad delegandam ju- risdictionem, sed sufficiens voluntatis manifestatio, s. 1.

Ratiabilitio non sufficit ad delegationem jurisdictionis in foro sacramentali, ib.

Consensus de præsenti superioris sufficienter mani- festatus, est necessarius, d. 24, s. 1.

Potest superior ita delegare jurisdictionem, ut satisfactio cum subordinatione ad ipsum imponatur, d. 30, s. 5.

Tribus modis potest delegari jurisdiction ad absol- vendum a reservatis, s. 2.

Nunquam acquiritur per consuetudinem, ib.

Quibus verbis censeatur haec jurisdictione delegari, d.

30, s. 4.

Potest haec jurisdictione revocari a delegante, s. 5.

Vel superiore, ib.

Si fiat ad præfixum tempus, illo finito cessat, d. 26,

s. 3.

Pontificis delegatio indefinite facta perpetua est do- nec revocetur, nisi ex verbis aliud constet, ib.

Idem cum proportione de Episcopo, s. 4.

Quid vero de parocho, ib.

Jurisdictione delegata non finitur per delegantis sus- pensionem, vel excommunicationem, ib.

JUS.

Jus naturale duplex, d. 1, s. 2.

JUSTIFICATIO.

Per actum pœnitentiae non est homo certus de sua justificatione, d. 3, s. 3.

Cogitans de uno solo peccato, si illud ex perfecto motivo detestetur, justificabitur, licet alia habeat, d. 4, s. 6.

Licet non possit malum culpæ in nobis sine nobis fieri, Deus tamen potest solus justitiam infundere, d. 9, s. 2.

Formalis amor per se loquendo est necessarium me- dium ad justificationem, d. 3, s. 10.

Potest tamen sine illo aliquando homo justificari, d. 4, s. 2.

Vide verb. Remissio peccati.

L

LEX.

Una virtus potest obligare ad actum alterius, d. 15, s. 1.

Aliquis modus virtutis potest cadere sub præceptum, ib.

Ante legem scriptam an fuerint data aliqua præcep- tiva positiva vel determinatio præceptorum natu- ralium, s. 3.

Lex divina taxans penas peccatorum, non est ab- soluta, sed conditionata, d. 3, s. 3.

LIBERUM ARBITRIUM.

Non amittitur in hac vita ad agendum pœnitentiam propter gravitatem peccatorum, d. 8, s. 2.

M

MALUM.

Qualitas ut sit disconveniens alicui rei, non est ne-